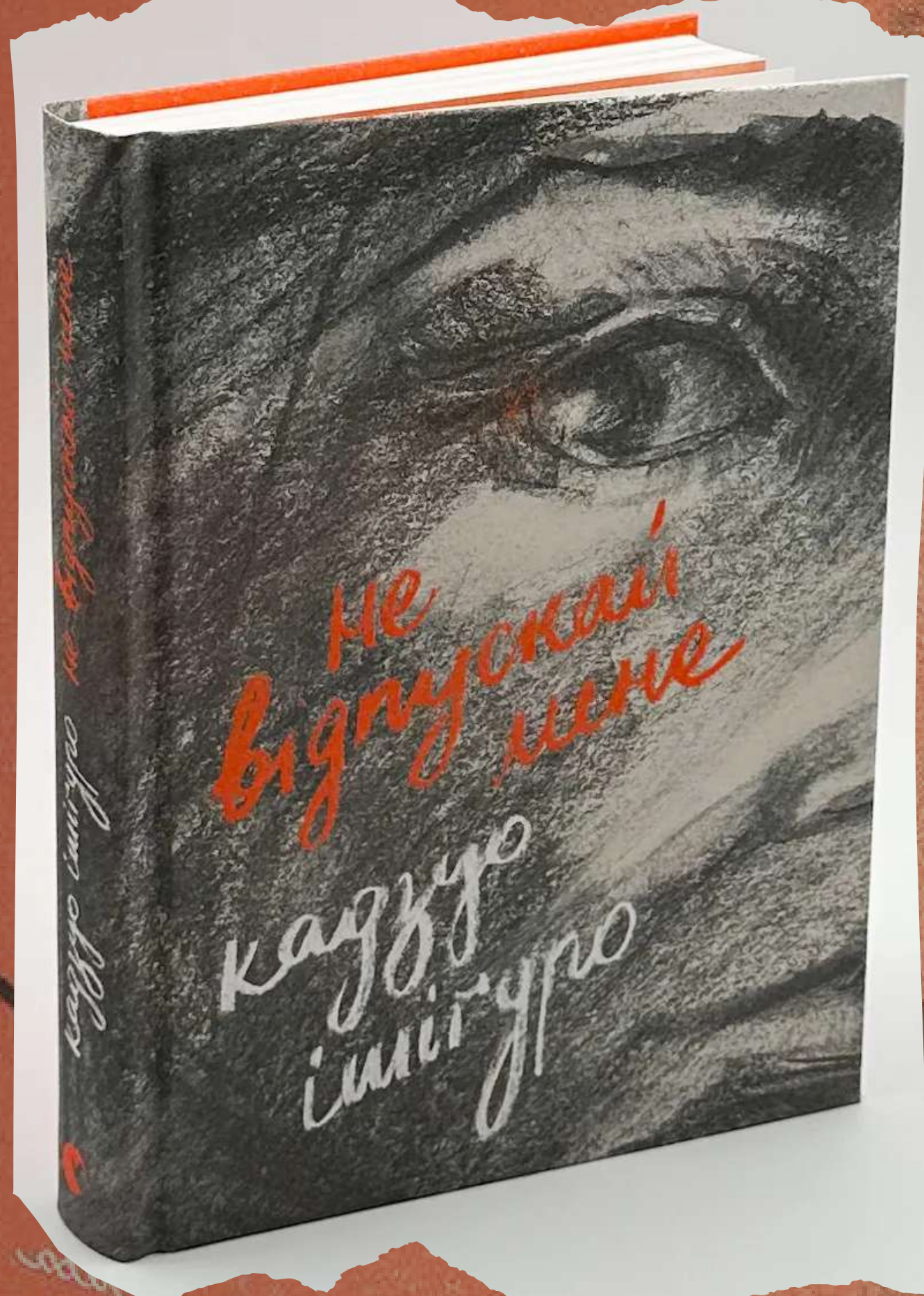

Не відпускай
мене

кадзуо
ішігуро

Життя в Геймшлемі

Гейшлем – “гуманістична” установа.

«Вони були пішаками, яким пощастило».

ОСОБЛИВИЙ ПІДХІД ДО ТВОРЧОСТІ.

«МИ ВІДБИРАЛИ ВАШІ ТВОРЧІ РОБОТИ, ТОМУ ЩО ДУМАЛИ, ЩО ЦЕ
ПРОЯВИТЬ ВАШІ ДУШІ. АБО, ЯКЩО ТОЧНІШЕ – ЩОБ ДОВЕСТИ, ЩО ВИ
ВЗАГАЛІ МАЄТЕ ДУШІ.»

ВОНИ ЗНАЛИ ЩО ЇХ ЧЕКАЮТЬ ВИЇМКИ, АЛЕ ВОНИ НЕ ЗНАЛИ ЩО ЦЕ
ОЗНАЧАЄ.

Конкретна мета існування

Вони клони не еліти чи видатних особистостей, а тих, хто перебував на «дні» — безхатків, дрібних злочинців або самотніх людей.

«СТАТИ ДОНОРОМ ЦЕ ПРАВИЛЬНО. ЦЕ
НАМ ПРИЗНАЧЕНО.» — РУТ.

УЧНІ МРІЮТЬ КИМ ВОНИ СТАНУТЬ, АЛЕ ЦЕ ВСЕ НЕ ЗДІЙСНИТЬСЯ. ЇХНІ ЖИТТЯ
ВИЗНАЧЕНІ НАПЕРЕД.

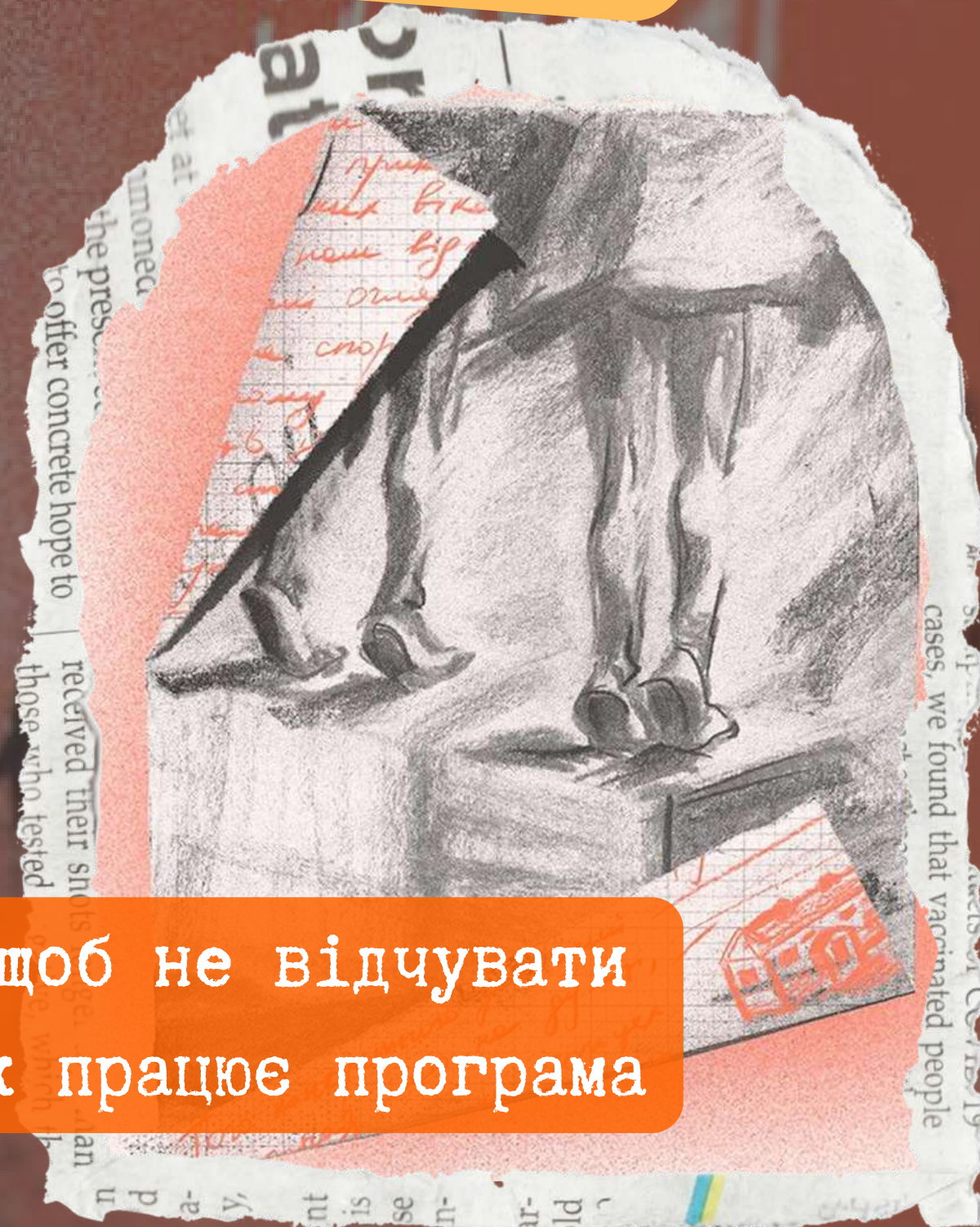
ВОНИ ПОДОРΟΣЛІШАЮТЬ, А ПОТІМ, ПЕРШ НІЖ ПОСТАРІШАЮТЬ, ЩЕ НАВІТЬ ДО ТОГО,
ЯК ДОСЯГНУТЬ СЕРЕДНЬОГО ВІКУ, ВОНИ ПОЧНУТЬ ВІДДАВАТИ СВОЇ ВНУТРІШНІ
ОРГАНИ. ВОНИ З'ЯВИЛИСЯ В ЦЕЙ СВІТ З КОНКРЕТНОЮ МЕТОЮ.

Немюдяні люди

Суспільство спершу навіть не питало звідки з'являються органи, а потім вже було занадто пізно. Вони не хотіли відмовлятися від ліків. Їм було не зручно через існування клонів, але набагато було важливіші що їхні близькі не помруть від хвороб.

Донори нижчі за людей, так зручніше думати, щоб не відчувати провини. Люди не хотіли, щоб їм нагадували як працює програма виїмок.

Відраза до самих себе

«Ми всі вас боїмося. Самій мені у Гейлшемі щодня доводилось боротися зі своїм жахом перед вами. Траплялось, я дивилась на вас із вікна свого кабінету і почувала таку відразу» — Міс Емілі (засновниця Гейлшема).

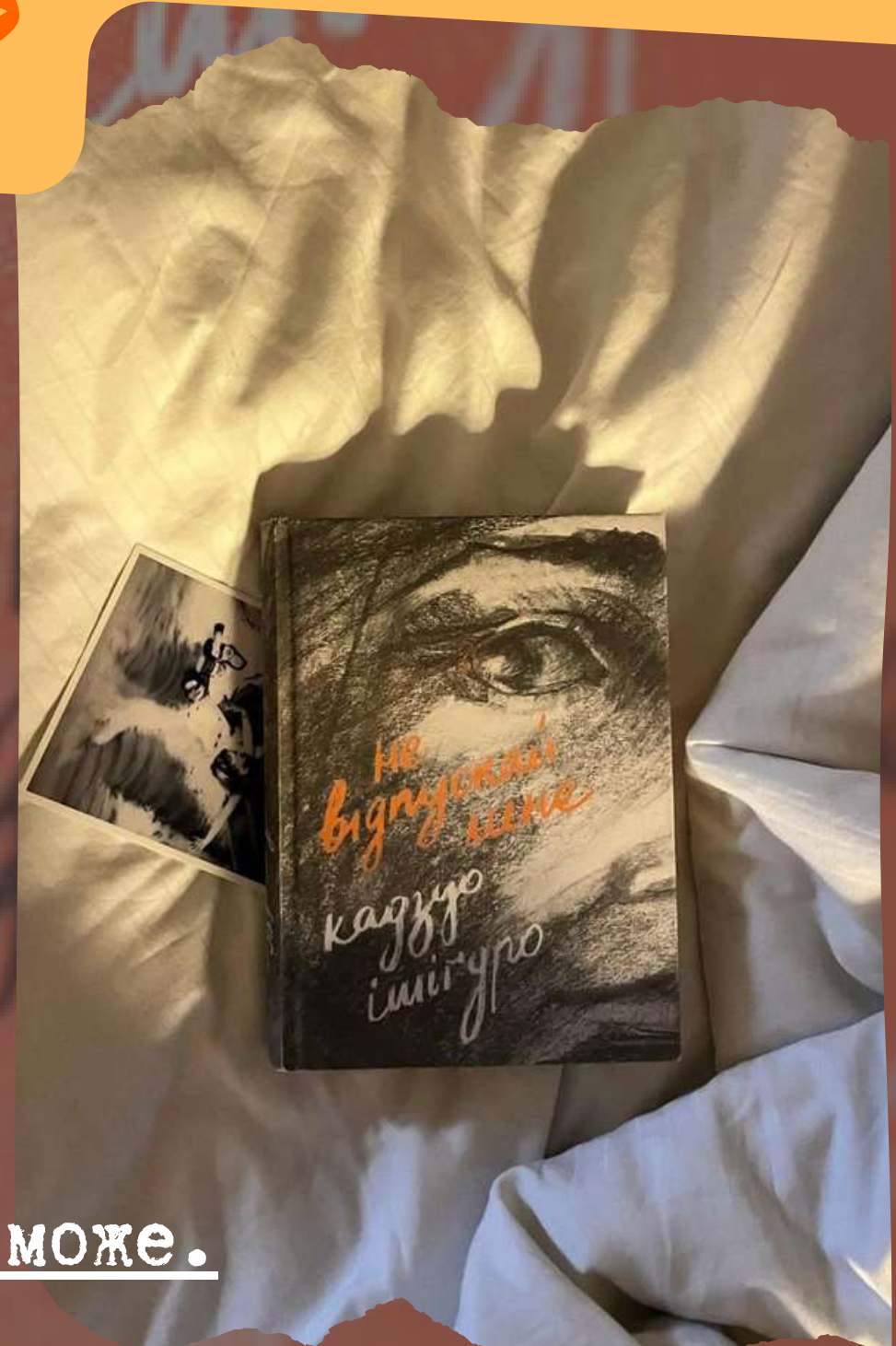

Чому головні герої не йдуть проти системи?

Ну, може, тому, що той порядок, який склався роками, надто абсурдний, щоб проти нього повставати. Може тому, що заперечувати існування душі в людей, які створені за людською подобою, все одно, що заперечувати існування в них, наприклад, рук чи серця.

Та механізм уже запущений і ніякого «іншого» бути не може.

Єдина спроба від головних героїв це відтермінувати виїмки.

Неминучість смерті, як одна з інтерпретацій сенсу роману.

Ще жоден клон не дожив до щасливої старості — але ж і жодна «справжня» людина не змогла перемагати смерть. Історія Ішігуро — універсальна метафора життя, його болісної скінченності та неможливості відстрочки, ні для себе, ні для когось іншого. І жодна всепереможна любов не здатна вберегти від втрат.

Софія Антонюк
Художнє оформлення
Оксана Вороніт / Peter Galbraith

Жорстокість в байдужості

І доля героїв книжки – свідчення жорстокості й байдужості людства, бо історія ця насправді як про них, так і про нас. Буденне, байдуже ставлення до такої безглуздої жорстокості – ось у чому сенс.

ТУТ НЕМАЄ ВЕЛИКОЇ РЕВОЛЮЦІЇ, ПОВСТАННЯ ЧИ ГЕРОЇКИ ВСІ ПРОСТО СПОКІЙНО КРУТЯТЬ МАШИНУ, ЯКА ЗРЕШТОЮ РОЗЧАВЛЮЄ ТА ПОГЛИНАЄ ЇХНІХ БЛИЗЬКИХ, А ПОТІМ І ЇХ САМИХ. АЛЕ, ТІ КІЛЬКА ЗВ'ЯЗКІВ МІЖ ЛЮДЬМИ ТА ШМАТОЧКИ МИСТЕЦТВА, СТВОРЕНІ, ПОКИ ЧЕКАЄШ ПОЧАТКУ ДОНОРСТВА, РОБЛЯТЬ ЦЮ МІЗЕРНУ ЧАСТКУ ЖИТТЯ ДОСТАТНЬОЮ, ТАК?